

Въпреки привидната автономност на отделни кризи – здравни, финансови, миграционни – те се свързват по начин, по който една криза ускорява и обостря силата на друга. Историкът Райнхарт Козелек диагностицира „кризата“ като структурния подпис на модерните общества, а антроположката Джанет Ройтман твърди, че разказите за криза биват мобилизирани, за да „маркират или обозначат ‘моменти на истина’“, които оголват „нормалността“. „Кризата“ ни поставя пред „епистемологична безизходица“, в която наративното ѝ конституиране хем поражда възможност за „противодействие срещу нормативностите“ (Джудит Бътлър), хем очертава кризата като норма (Хенрик Вайх). Но ако кризата е дефиниция за история (Райнхарт Козелек), то каква история пишат гореизброените кризи? Е ли „кризата“ хомогенно поле на знание или в него намираме противостоящи пунктове, които се борят да начертаят определени „моменти на истина“, скривайки други?

Тематичният блок „Криза и управление“ е опит за критично осмисляне на каскадните ефекти, които „кризата“ – като разказ, като борба, като събитие и поле на знание – произвежда в разнородни социални сфери и в своята едновременност на условие и ефект. Лоранс Руло-Берже отваря тематичния блок, за да призове за направата на „екология на познанието“, която преодолява хегемонизиращото знание на Запада и епистемологичните кризи, които то произвежда. Авторката навлиза в дълбините на западноцентристкото мислене, за да изведе противостоящите му епистемични автономии, които захранват нови социологически пресечности между западни и азиатски социологии.

През понятието за политика на другите Прем Кумар Раджарам твърди, че „кризата“ е всъщност борба за контрол над условията за социално възпроизводство, което от своя страна е и двигател на историята. Навлизайки в гънките на тези борби, Раджарам изгражда критическа историография на кризата, която се завърта около съпротивите на подчинените от конкретен хегемонен ред. „Щрихи към критическа социология на ‘демографската криза’“ се заема да покаже как семантичният инструмент „в условията на демографска криза“ разпарчетосва населението спрямо капацитетите му на потенциален труд. Анализирайки производството на привилегировани и подчинени демографски обекти, статията се фокусира върху научни рационалности в сферата на демографията, които йерархизират работната сила според нейната „икономическа полезност“.

„Двусмислени обекти: трудът като ‘ключ’ и ‘излишък’“ препраща към предварително неподозирани връзки с кн. 1 на списанието от 2020 г. Статията на Неда Денева като че довършва една от проблематиките, засегнатата в увода на Ния Нейкова, Велислава Петрова и Светла Колева, а именно,

ангажимента с процесите по превръщането на „излишното“ в „нужно“. Денева показва как тези две произведени състояния не са взаимоизключващи се, що се отнася до телата на мигриращи работници. Авторката анализира едновременното съществуване като „ключ“ и „опасност“ като ефект на нормализирани експлоататорски форми на мобилен труд, от една страна, и на условията, необходими за възпроизводството на западните общества, от друга. Петя Климентова на свой ред проследява условията, при които икономическата принуда, заставляща хиляди работещи да се включат от „сивата“ страна на заетостта, се превежда във (въз)производството на работници-излишъци, които не са обхванати от монополизираната, а оттам и на единствената легитимна форма на работническо представителство в лицето на казионните синдикати. Авторката проследява взаимното обуславяне и реляционно свързване на две кризи – тази на „икономиката“ и тази на представителството.

Отношенията криза–доверие и криза–представителство са и обект на анализ в статиите на Тихомир Митев и Цветелина Христова. Авторите обговарят сложните отношения и взаимна артикулация между публична власт и частна (капитал) и индивидуална (тяло) собственост през погледа на два привидно откъснати случая: (не)доверието в здравната система през погледа на антиваксиналните нагласи и фондовете за развитие на Европейския съюз, които в българския контекст стимулират постоянство в ремонт на ремонтите. Митев ни въвежда в своеобразна генеалогия на антиваксиналните движения, а Христова ни превежда през света на инфраструктурата, за да изсветли как политическата легитимност все повече се припознава като такава на база на възможността, която предлага за улесняване на движението на капиталови потоци.

Рая Апостолова